

[Bernhard Baunsgaard]

partier, der i øvrigt måtte være nødvendige for at få en skattereform.

Hvorfor? Jeg har ikke hørt en tilstrækkelig realistisk gennemgang af det nuværende skattesystem og dets virkninger. Man har sagt: selvfølgelig er der ulemper, og selvfølgelig skal der laves om. Hvis vi sammenligner med, hvad der skete i 1975, og hvad der sker i 1981 eller 1982, hvad kan vi så konstatere? Fradragene er næsten tredoblet inden for en 6-årig periode; den skattepligtige indkomst er ikke engang fordoblet. Man kan prøve at undersøge: hvem er det, der betaler indkomstskat i dette land? Ser vi på arbejderne og tager tallene for 1979, som er de sidste tal, vi har, må man konstatere, at arbejderne havde en skattepligtig indkomst, der svarede til mellem 85 og 90 pct. af deres bruttoindkomst. Hvordan går det så, når vi bevæger os op indtil 250.000 kr. i indkomst? Ja, dér var det 65 pct. af indkomsten, man betalte skat af. Det var det ligningsgrundlag, der var. Når vi op til de allerhøjeste indkomster, må vi konstatere, at de var så dygtige til at skaffe sig fradrag, at de betalte skat af halvdelen af deres indkomst.

Så kan man sagtens prøve at bilde folk ind, at vi har et progressivt skattesystem. Man kan sagtens sige noget om, at den sidste krone, man beskatter, beskattes med over 70 pct. Ja men hvad hjælper det, når det kun er halvdelen af kronerne, der overhovedet beskattes?

Det er disse kendsgerninger, som jeg synes, man fra højre side i salen skulle tage og overveje endnu en gang. Ellers risikerer man som så ofte før, at vi får et skattesystem – fordi vi er nødt til at få en skattereform – der ikke er præget af det, som man gerne vil fremme.

Jeg kan føje til, at progressiviteten er en latterlig ting at tale om i forhold til det danske skattesystem, når vi ved, at den nu indbringer ca. 9 mia kr., svarende til 4 pct. af samtlige opkrævede skatter og afgifter i Danmark. Det er det, der er tilbage af progressiviteten. Vi er nødt til at kassere et sådant skattesystem. Hvis vi ønsker et andet samfund, hvis vi ønsker at få folk til at spare op, så vi ikke ustandselig gældsætter os til udlandet, så er vi nødt til at gøre det lønsomt at spare op og ikke – som i det nuværende system – gennem fradragmulighederne og gennem den måde, vi udformer fradragene på,

gøre det lønsomt at stifte gæld. Det er jo det, det nuværende system indebærer.

Jeg er tilfreds med de antydninger, der er kommet fra regeringens side, og er parat til at anbefale min gruppe at gå ind i et nært samarbejde med socialdemokratiet om dette, hvis højre side ikke har større vilje til en skattereform end den, der er kommet til udtryk heroppefra.

Der er afgjort gode træk i det, som er lagt op fra socialdemokratiets side. Proportionalstrækket – dér, hvor man betaler det samme beløb af den først og den sidst beskattede krone – skal være længere. Det er et godt system. Jeg er parat til at dække forslaget ind på dette område.

Jeg er også parat til, at dette må kombineres med en overskat på et andet grundlag. Man må være klar over, at fra radikal side definerer vi dette »andet grundlag« sådan, at her har fradrag intet at gøre. Det er foreslået, at det skal være lønindkomsten. Så bliver det lønindkomsten, som lønmodtageren modtager den, uden fradrag. Fradrag hører til i den del af indkomsten, hvor vi beregner proportionalskatten.

Der er sagt, at ud over lønnen vil man gerne have noget andet. Dér kunne man passende til højre i salen være klar over, at det, man foreslår og arbejder med fra socialdemokratiets side, er overordentlig farligt, men det er ikke spor farligere end det fradragssystem, man har. Det er farligt, fordi man opererer med, at man kan inddrage en del af formuen som skattegrundlag. Det går ikke. Formue er ikke altid bundet på en måde, så den på kort sigt – og kort sigt kan både være 10 og 20 år – giver udbytte. Det er klart, at en sådan formue er et dårligt skattegrundlag.

Det har været foreslået, at vi skal tage skat af hidtil skattefrie renter. Vi ved jo godt, at der trækkes overordentlig mange renteudgifter fra. Vi ved jo godt, at det drejer sig om 60–70 mia kr. i renter, og at kun en brøkdel af dem kommer til beskatning hos personer. Vi ved også, at meget af det har form af indtægt for pensionskasser, for selskaber, for fonde osv. Vi vil gerne fra radikal side være med til at se på det, men jeg er ikke parat til uden videre at sige, at af disse renter tager vi 40–45 pct., altså svarende til skatteprocenten på proportionalstrækket. Det går ikke. Vi skal huske, at vi fortsat bl.a. til finansierin-